

לא מתחשק לי להיות דתי (לפעמים)

דברים כח מה-מז:

ובאו עליך הקללות האלה ורדפוך והשיגוך עד השמדך, כי לא שמעת בקול ה' אלקיך לשמור מצוותיו וחוקותיו אשר ציוך: והיו בך לאות ולמופת בזרעך עד עולם: **תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל:**

ישעיה כט יג:

ויאמר ה', יען כי ניגש העם הזה, בפיו ובשפתיו כבדוני, **וליבו רחק ממני**, ותהי יראתם אותי מצוות אנשים מלומדה:

"נפש רשע אותה רע" (משלי כא י)

"כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו" (סוכה נב)

"לפום צערא אגרא" (אבות ה יט)

אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא יאמר אדם: אי אפשי לאכול בשר בחלב, אי אפשי ללבוש שעטנז, אי אפשי לבוא על הערוה - אלא אפשי, ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי. (ספרא, סוף קדושים).

בלשון הרמב"ם, שמונה פרקים פרק ו:

ולפי המובן מפשוטי שני המאמרים בתחלת המחשבה הם סותרים זה את זה - ואין הענין כן; אבל שניהם אמת ואין מחלקת ביניהם כלל. והוא:

שְהָרְעוּת... אֲשֶׁר אָמְרוּ: שְׁמִי שְׁלֵא יִתְאַוּה אֲלֵיהֶן יוֹתֵר חֲשׂוֹב מִן הַמִּתְאַוּה אֲלֵיהֶן וַיִּכְבֵּשׂ אֶת יְצִרוֹ מִהֶן - הֵם הָעֲנִינִים הַמְּפֹרָסִים אֲצֶל כָּל בְּנֵי אָדָם שֵׁהֵם: "רְעוּת": כְּשִׁפְיֹכוֹת דָּמִים, וַיִּגְבְּהוּ, וַיִּגְזְלוּהוּ, וַאֲוֹנָאָה, וַיִּלְהִיזוּ לְמִי שְׁלֵא הִרְעוּ לוֹ, וַלְגַמֵּל רַע לְמִיטִיב לוֹ, וְלִבְזוֹת אָב וְאִם וְכִיּוֹצֵא בְּאֵלוֹ. וְהֵן הַמְּצוּוֹת שֶׁאָמְרוּ עֲלֵיהֶן הַחֲכָמִים, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: "שְׁאֵלוּ לֹא נִכְתְּבוּ רְאוּיּוֹת הֵן לְכַתֵּב". וַיִּקְרְאוּ אוֹתָן... "מְצוּוֹת הַשְּׁכָלִיּוֹת".

ואין ספק שהנפש אשר תכסף לדבר מהם ותשתוקק אליו - שהיא חסרה; ושהנפש החשובה לא תתאוה לאחד מאלו הרעות כלל, ולא תצטער בהמנעה מהם.

אבל הדברים שאמרו עליהם החכמים, שהכובש את יצרו מהם הוא יותר חשוב וגמולו יותר גדול - הם: "התורות השמיעיות". וזה אמת; שאלמלא התורה לא היו רעות כלל.

ומפני זה אמרו: שצריך האדם שיניח נפשו אוהבת אותן - ולא יהיה לו מונע מהן רק התורה.

ובחן חכמתם, עליהם השלום, ובמה שהמשילו. שהם לא אמרו: "אל יאמר אדם: אי אפשי להרג הנפש; אי אפשי לגנוב; אי אפשי לכזב, אלא: אפשי, ומה אעשה - אבי שבשמים גזר עלי"; אבל הביאו דברים "שמעיים" כלם: בשר בחלב, ולבישת שעטנז, ועריות.

ואלו המצוות וכיוצא בהן, הן אשר קראן השם יתברך: "חקות". ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה: "חקים שחקתי לך - אין לך רשות להרהר בהם"; ועובדי כוכבים משיבין עליהם, והשטן מקטרג בהם, כגון: פרה אדמה ושעיר המשתלח וכו'. ואשר קראו אותן האחרונים: שכליות, יקראו: "מצוות", כפי מה שבארו החכמים.

מהר"ל תפארת ישראל פרק ו:

ועם כל זה שהמצוות הן גזירות על ישראל הם לטוב לנו, כי לא יבוא מאיתנו יתברך רק (=אלא) הטוב הגמור, כי כל מעשיו הם הטוב הגמור, רק כי הטוב הזה גזר עלינו...

אמנם אין הכונה פה חס ושלום שאין עם הדברי תורה הטוב והנעם, כי כל דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום...רק הכונה פה כי לא מצד הזה נתנה תורה, להנאתם, רק נתנה תורה בדין וביושר, ועם זה, **הכל הוא**

לטוב לנו כי אין ראוי אל אשר הוא הטוב האמיתי שיבוא ממנו רק טוב, ולפיכך התורה היא טוב לנו.